

[Brusvang.]

først afsluttet i november måned 1974, oven i købet i slutningen af november, og det vil altså sige, at vor partistruktur og vort program, hele det redskab, som man skal føre en valgkamp med, først var blevet færdigbygget umiddelbart forud for valgets udskrivelse.

I dag står vi i en anden situation. Vi har i dag en partistruktur, vi har en rimelig geografisk placering, vi har alle lederposter besat, og vi har et program. Det vil sige, at vi har en langt friere stilling, end vi havde i 1974. Jeg vil derfor gerne fra starten aflive den myte, som forfulgte os i hele 1974, at vi var et valgskræmt parti. Der står nu et lille parti tilbage med 4 mandater, men vi står i en anderledes og langt friere position end tidligere, og vi vil vide at drage de fornødne konsekvenser heraf. Vi er i hvert fald beredt, hvis et nyt valg skal udskrives.

Dernæst vil jeg gerne have lov til at vende mig til en lederartikel, der er fremkommet i Berlingske Tidende i dag under overskriften: „Har CD totalt opgivet ævred?“ Den handler om den fordeling af udvalgsposter, som vi har fundet det rimeligt at foretage inden for CD. Artiklens indhold er på to afgørende punkter forkert. På det ene punkt, omtalen af hr. Erhard Jakobsen, er den direkte usand. Der står, at hr. Erhard Jakobsen ikke har fået nogen placering i udvalg. Det er ikke korrekt. Hr. Erhard Jakobsen er blevet placeret i det politisk-økonomiske udvalg, som for os naturligvis er meget vigtigt. Artiklen er altså på dette punkt direkte usand.

Men dernæst er artiklen i det hele forvrænget og odiøs. Odiøs bl. a. derved, at den i sin omtale af hr. Jes Schmidt udtrykkeligt citerer forskellige tyske passager for at gøre det endnu mere uacceptabelt, at hr. Jes Schmidt har fået overladt visse vigtige udvalgsposter. Jeg vil gerne sige hertil, at selv om alle udvalg i dette ting er meget vigtige, så må det nu være sådan, at et lille parti må begrænse sig og koncentrere sig, og der er vel næppe nogen, der kan være i tvivl om, at de udvalg, der for os er de vigtigste, det er det politisk-økonomiske udvalg, det er skatteudvalget, og det er boligudvalget. Her har man placeret os på den måde, at hr. Erhard Jakobsen og jeg selv er kommet i det politisk-økonomiske udvalg, hr. Jes Schmidt er

kommet i skatteudvalget, og hr. Arnfast er kommet i boligudvalget. Det må være en rimelig fordeling for et lille parti.

Jeg vil altså gerne konstatere, at det dels er en urigtig artikel, dels er en fordrejet artikel. Er der nogen, der har opgivet ævred på dette punkt, så er det altså Berlingske Tidende, der har afstået fra at trænge til bunds i, hvordan denne problematik forholder sig, simpelt hen ikke har haft tid og kræfter hertil og har givet læserne en sludder for en sladder.

Statsministeren (*Poul Hartling*):

Debatten har dels drejet sig om finansloven og dels om den politiske situation efter valget. Det første vil finansministeren tage sig af, det andet skal jeg sige et par ord om.

Der er vel ikke noget mærkeligt i, at forskellige partier bedømmer valgresultaterne forskelligt. Der er vel ikke noget mærkeligt i, at de drager de slutninger af resultatet, der ligger dem nærmest.

Hr. Kjeld Olesen mente, at den helt naturlige konsekvens efter valget måtte være, at regeringen trådte tilbage. Jeg har en anden opfattelse, som jeg også sagde i torsdags. Jeg mener, at mens et valg så ofte har betydning, at vælgerne sagde nej til en regering, så var det ikke tilfældet denne gang.

Men regeringen er stadig en mindretalsregering, og hvis et flertal i folketinget kan samles imod regeringen og for en anden regering, ja, så kommer der naturligvis en anden regering.

Der var et ord, som gik igen i de fleste af ordførernes taler — jeg skal ikke sige i alle, for jeg vil nødigt fornærme nogen, men i næsten alle — og det var ordet samarbejde. Der var et krav om samarbejde. Det krav har egentlig altid eksisteret i folketinget, for der har i mands minde ikke været noget folketing, hvor ét parti alene har kunnet mestre et flertal. Derfor har det været nødvendigt med et samarbejde. Det er nu som før nødvendigt og ønskeligt. Jeg er enig med de ordførere, som har talt om samarbejde.

Regeringen har også udfoldet mange anstrengelser for at finde frem til en fast aftale, før vi kom i gang med arbejdet i folketinget efter valget. Hr. Hilmar Baunsgaard spurgte: står statsministeren fast på, at der ikke kan findes et samarbejdsgrundlag? Jeg svarer: nej, men jeg står fast på, at der bør